

jeg dog ikke, at det er uden Betydning, at vi faae Ferskvandsfiskeriet næriere ordnet, og at vi ogsaa kunne faae nogle Vedtægter vedtagne for dette. Jeg billiger for Resten, at Regjeringen er bleven staaende paa det Grundlag, som foreligger i D. L. 5—10—42, at nemlig enhver Grundeier har Ret til Fiskeri udfor sin Eiendom. Det var vist Tanken med Bestemmelsen i Danske Lov, at Grundeierens Ret skulde være Reglen og at Undtagelsen kun skulde være en Undtagelse for dem, som isforveien havde Retten. Imidlertid er denne Bestemmelse jo aldrig bleven overholdt i den Forstand, som jeg mente skulde være den rigtige. Man har Tid efter anden tilegnet sig Retten ud for Andres Eiendomme, efter min Mening til ubodelig Skade ikke blot for Fiskeriet, skjøndt ogsaa for dette, men ogsaa overfor Landbruget. Nu kunde vi maasse nok faae disse Rettigheder exproprierede ved Vandfynsloven — det antager jeg ialtfald, men jeg veed det ikke bestemt; men det vil forsvolde en stor Mængde Vanstigeligheder, og det kan ikke skjules, at det paa mange Steder er ødelæggende, naar en saadan Enkelt bliver Ihændehaver af Fiskeriet, der ikke har mindste Interesse for Landbruget. I den vaade Sommer for et Par Aar tilbage faae man Hundreder af Læs Dø, der svømmede i Vandet. Havde man havt Retten til Fiskeriet, var det uopaatvivelig ikke stet, og dertil kommer ogsaa, at man er indskrænket ved Reguleringen, saaledes at man ikke kan faae Eiendommen udtyret. Jeg holder altsaa paa den Bestemmelse i Christian den 5tes Lov, men jeg holder meget stærkt paa, at Grundeierne ikke faae Ret til at afhænde deres Ret til en Anden for længere Tid end deres Besiddelsestid; altsaa omtrent som i Jagtloven af 1861. Jeg veed af personlig Erfaring, hvilken stor Skade det er for Landbruget og Fiskeriet, at den enkelte Fisker, der er Ihændehaver af et Fiskeri, uden i fjerneste Maade at bryde sig om Fiskeriet, kan fiske, saalange der er Noget, og naar der ikke er Noget, er vedkommende Fiskeløb udtyret. Saaledes er det ofte Tilfælde, hvor jeg kender Forholdene. Jeg foreslaar altsaa at holde paa Christian den 5tes Lov med Hensyn til Eiendomsretten, men at indskrænke den saaledes, at hver Eiendomsbesidder, som har en saadan Grundeiendom til en Fjord eller et Vand, ikke faar Lov til at afhænde Fiskeriet længere end i sin Besiddelsestid, saaledes at Fiskeriet altid følger med Grundeierensretten. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa Jagtloven, men da jeg har foreslaaet lignende Bestemmelser, vil jeg gjøre opmærksom paa, paa hvilken Maade man omgaar den. Jeg haaber ikke, at den høitærede Formand vil standse mig, fordi jeg anfører et Par Exempler. Naar f. Ex. en Godseier sælger sin Eiendom, skriver han naturligvis, at han beholder Jagtretten for vedkommende Kjøbers Besiddelsestid, og forsaavidt han dør inden 10 Aar, for disse 10 Aar.

Men, søies der dertil, saasnart vedkommende Kjøber fordrer Jagtretten, skal han give en Ld. Byg pr. Ld. Hartkorn aarlig, det vil sige, at han faktisk aldrig faar den, da den derved bliver for dyr. Jeg har havt et Skjøde i min Haand for kort Tid siden, som ogsaa viser, hvilken eiendommelig Opfattelse af Lovgivningen man har paa dette Punkt. Der stod først Bestemmelsen om Besiddelsestiden og de 10 Aar, men saa søies der til: „Hvorhos han ingeninde maa tillade sig at bortforpagte Jagtretten til en Anden end vedkommende Godseier“. Jeg tror, at det er en egen Maade at læse Lovgivningen paa, og hvis ærede Medlemmer dele min Betragtning om Grundeierens Fiskeret, saa mener jeg ikke, at man skal tage Retten fra Grundeierne eller bryde de bestaaende Forhold, men jeg mener, at det for Fremtiden skal være forbudt at bortselge eller bortleie Fiskeriet for længere Tid end Ens Levetid, det er en Bestemmelse, jeg sætter stor Pris paa. Paa de specielle Bestemmelser om Fiskernes Størrelse eller Færdningstid skal jeg ikke komme ind. Jeg tror, at det er Udvalgets Sag at træffe Bestemmelse derom; jeg tror rigtignok, at der var ikke saa Lidt at sige til disse Bestemmelser, men da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke komme ind derpaa. Med Hensyn til Straffebestemmelserne skal jeg bemærke, at kunne vi komme bort fra hele denne Siab af Kontrolør og Assistenten og Korfartse, vil jeg være med til meget at stræpe Straffebestemmelserne. Folk behøve jo ikke at omgaa hele Loven. Jeg glemte før at omtale, at, fordi man fik Vedtægter for Fjordene, behøver man ikke at forbyde Halevaad. Jeg tror forøvrigt at man bør tilføie en Bestemmelse om, at, saasnart en Vedtægt kommer istand eller bliver forandret, skal Indenrigsministeren saa hurtig som muligt bringe det til offentlig Kundskab, ellers bliver det faktisk saaledes, at det kun bliver Beboerne omkring Kysterne, der kunne bruge Fiskeriet; thi man kunde jo risikere, at naar man kom andetsteds fra, var Vedtægten muligvis forandret, saa at man kunde komme til at give stor Møkk for at bruge de Garn, man førte med sig. Jeg skal dermed slutte mine Bemærkninger med det alvorlige Ønske, at det eventuelle Udvalg vil gjøre sig Umage for, hvor delte Meningerne end kunne være, at arbejde alvorlig paa at faae Forslaget gennemført i denne Samling. Det er nemlig min Tro, at Regjeringen og det andet Thing ville vise Smødekommen, naar der vises Smødekommen fra dette Things Side.

Sable: Den høitærede Indenrigsminister har Berettigelsen til at fremkomme med dette Forslag blandt Andet i en Ytring om, at der er fremkommet en hel Række af Andragender fra Fiskerbefolkningen med Ønsket om at faae dette paabegyndte Lovgivningsarbejde bragt tilende,